Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 лютого 2007 року № 7 (171)

БУДЬМО СИЛЬНИМИ І МУДРИМИ

Чому значна частина українців розмовляють російською? Та тому, що Московія після набуття Україною незалежності не пішла з України. Вона ще тримається та намагається ще міцніше затягнути вузол на нашій шиї. Вона не полишає спроб зробити українську націю своїм рабом. Останні парламентські вибори показали, яку частину України Росія вже опанувала. Експансія Росії ніколи не припиниться – доки ми будемо це терпіти, вона і надалі завойовуватиме українську територію, народ та економіку. І будуть нами керувати найманці Путіна – російськомовні азарови, шуфричі тощо. Протистояти цьому можна тільки через подолання нашої сучасної байдужості до того, що робиться навколо.

Південно-східні райони України опинилися під впливом російської експансії не лише через залежність від російського бізнесу, а й через відсутність української пропаганди. Відсутність пропаганди, національної ідеї призвели до успіху російської пропаганди. У нас в Криму "русский фронт Шувайнікова" лякає людей, що, мовляв, для росіян виникла загроза знищення з боку українців. Така відкрита антиукраїнська пропаганда із відповідними гаслами дає свої плоди. То чому досі в Україні нема "українського фронту"? Чому ми, українці, як нація неспроможні піднятися на боротьбу за власне виживання?

У Криму насправді не ведеться масштабна боротьба за український народ, за його голос на виборах. Нам треба відмовитися від хибного шляху тимчасових союзів з тими, хто не визнає національної ідеї. Натомість слід створити потужний ідеологічний апарат на рівні Головного проводу партії і проводити активну ідеологічну роботу в усіх куточках нашої держави. Займатися питанням ідеології у нас є кому, адже до Конгресу належать в основному представники інтелігенції, які знають підхід до людей.

Зрозуміло, що на це потрібні значні матеріальні витрати, нам потрібно також вчитися залучати кошти. Зокрема представники українського бізнесу мають бути зацікавленими в націоналістичній ідеології, що передбачає просування українських товарів, а не російських.

Боротися за Україну в Україні можливо лише шляхом популяризації націоналістичної ідеології серед українського народу.

Тільки ідеологічна робота може подолати національну байдужість.

С. ЛАСКОВ, М. ГУДЗЕРЯ,
члени КУН,
АР Крим

Нинішній співрозмовник "Нації і держави" – Степан Брацюнь – людина надзвичайно скромна, побожна і толерантна. Проте непохитна, якщо мова заходить про базові людські переконання – любов до своєї землі – України – та свого народу – українців. З іншого боку він належить до покоління, яке спершу називали щасливим (бо не знало війни та голоду), а згодом загубленим чи перехідним (бо на їхню долю випали часи суцільних перебудов і перемін). З огляду на це цікаво простежити на прикладі нашого співрозмовника ще й процес становлення національної самосвідомості цього покоління. То є життєпис людей, котрі відкривали для себе правдиву історію свого народу по крапельці, по крупиночці, ніби складаючи пазли почутого, побаченого і прочитаного у єдине полотно буття українського народу в XX столітті. Результат – чіткі і сталі патріотичні переконання. А також відповідь на питання: як колишні піонери і комсомольці стають переконаними націоналістами.

Степан БРАЦЮНЬ: "ЗАВДАННЯ КУН – КОНСОЛІДУВАТИ ДЕРЖАВНИЦЬКІ СИЛИ"

– Пане Степане, нині Ви – Голова Секретаріату Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, Голова Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність". Яким був Ваш шлях до усвідомлення ідей українського націоналізму?

Ярослава СТЕЦЬКО та Степан БРАЦЮНЬ. Січень 2002 р.

– Початок життя складався доволі традиційно. Народився 1963 року в селі Ступник на Вінниччині у селянській родині. Після закінчення десятирічки вступив до Київського медичного інституту імені О. Богомольця та здобув спеціальність "лікувальна справа". Після цього доволі довго працював терапевтом районної лікарні міста Бучач на Тернопільщині.

Власне, моя життєва дорога і світогляд ведуть початок з рідного села, зі споглядання буття моєї родини та односельців. Дуже любив у дитинстві спілкуватися зі старшими людьми. З перших вуст чув про колективізацію і Голодомор, а згодом пожалкував, що не записував розповідей живих свідків. Співставляв почуте з тим, що розповідали шкільні підручники історії. Нестерпно хотілося зрозуміти, що ж насправді відбувалося і чому говориться одне, а робиться – зовсім інше. Під час навчання в інституті я відчув у комсомолі щось неприродне, слизьке. Страшенно дратували синочки-комсорги, постійне заганяння, відбувальщина. Я навіть мріяв вийти з комсомольського віку і був щасливий, коли це сталося.

1986 року, коли закінчив інститут, розпочалася перебудова, з'явилася маса раніше закритої інформації, яка обурювала цинізмом радянської системи, котра знищувала нашу свідомість, нещадно маніпулювала нами, робила з українців патріотів чужої держави, чужих інтересів. Нарешті я знайшов для себе відповіді на безліч запитань, які раніше хвилювали.

Закінчення на 2-й стор.

Шановні краяни!

У зв'язку з публікаціями у місцевій пресі, виступами та інтерв'ю народних депутатів України Д. Шлемка, І. Зварича, депутата обласної ради Ю. Романюка хочу висловити свою думку щодо надзвичайно важливої для нашої області проблеми, що справді потребує вирішення і навколо якої зусиллями певних політиків створені інсинуації, які можуть завести її в глухий кут.

АКТУАЛЬНО

"ГІРСЬКА ПОЛІТИЧНА ДЕМАГОГІЯ", або "Горе горянам від горе-політиків"

Відкритий лист народного депутата України Євгена Гірника з приводу публікацій в обласній пресі, пов'язаних з голосуванням за законопроект "Про зміни до Закону України "Про статус гірських населених пунктів в Україні" (газети "Галичина" за 18.01.07 р. та 23.01.07 р., "Репортер" за 18.01.07 р. та за 25.01.07 р., "Західний кур'єр" за 18.01.07 р.)

Нагадаю історію питання. Протягом 2002–2006 років я як депутат-мажоритарник від Долинського в/о №89, куди входили переважно гірські Долинський, Рожнятівський, Богородчанський райони та м. Болехів, системно працював над оптимізацією законодавства про сам гірський статус, і над проблемами розвитку інфраструктури гірських регіонів. Одним із результатів цієї роботи став проголосований Верховною Радою України Законопроект "Про внесення змін до Закону України "Про статус гірських населених пунктів в Україні" чотирьох співавторів І. Іванчо, Є. Гірника, П. Качура, М. Мельничука, де передбачались певні пільги та бюджетні компенсації господарським суб'єктам, що проводять шляхове будівництво, електрифікацію, газифікацію в гірській місцевості, компенсацію з бюджету "гірських доплат" суб'єктам, що ведуть бізнес у горах, компенсацію виплати за вироблену сільськогосподарську продукцію, уточнення щодо "гірського" статусу пенсіонерів, полегшення доступу до освіти та ряд інших економічно обгрунтованих преференцій мешканцям гірських регіонів.

Я впевнений, що цей окремий законопроект не викликав ні запитань, ні заперечень з боку парламенту, уряду чи Президента України.

Але водночас із наведеним були проголосовані ще три законопроекти на цю тему, економічна доцільність яких дійсно викликала запитання, і всі ці чотири законопроекти секретаріатом ВРУ і тодішнім її головою В.Литвином були об'єднані в один і подані на підпис Президенту.

На жаль, тодішнім міністерством фінансів, яке очолював В. Пинзеник, з міркувань, які я називаю макроекономічним фундаменталізмом, було запропоновано Президенту України накласти вето. Я хочу нагадати депутатам з фракції БЮТ "захисникам" горян, що Пинзеник зараз є одним з очільників спільного блоку БЮТ-ПРП.

На жаль, у V скликанні це "вето" було поновлене зусиллями міністерства економіки (міністр-регіонал В. Макуха).

Закінчення на 2-й стор.

"ГІРСЬКА ПОЛІТИЧНА ДЕМАГОГІЯ",

або "Горе горянам від горе-політиків"

Розуміючи, що у випадку відхилення законопроекту проблеми мешканців гірських регіонів будуть надовго відкладені, я, як один із співавторів законопроекту, що залишився діючим депутатом у V скликанні, зробив певні кроки для його порятунку, зокрема, саме мною була розроблена нова редакція закону, де з 6 зауважень Президента, а фактично міністерства економіки, були враховані 2, а 3 враховані частково, 1 відхилене. Під новою редакцією законопроекту підписалися депутати Є. Гірник, В. Куйбіда, І. Зварич, Д. Шлемко, при чому останні двоє були залучені з чисто політичних міркувань і їхнє "співавторство" полягало в незначних редакційних правках депутата І. Зварича.

Обидва депутати скромно замовчують цю свою "визначну роль".

Мені вдалося провести нову редакцію закону через профільний аграрний комітет та здобути повне схвалення депутатської фракції "Наша Україна" за активної підтримки депутатів З. Шкутяка та М. Круця, при чому фракцією передбачалося вільне голосування за подолання вето Президента та підтримки нової редакції закону. Я мав запевнення у підтримці фракцією БЮТ, Соцпартією, частиною фракції Партії регіонів і навіть фракції КПУ.

Усі переговори на цю тему проводив я, і ніхто з теперішніх активних "публіцистів" цією роботою не займався.

На жаль, у день голосування сталися колізії, характерні для сучасної української політики, що поламали досягнуті домовленості. Зокрема, проти нової редакції законопроекту виступив О. Мороз, і її не підтримала фракція соціалістів, не підтримала законопроект і фракція Партії регіонів, "за" голосували тільки 6, а не 26 депутатів, як стверджує її представник І. Зварич. Голосувань фактично було 2. За подолання вето фракція "Наша Україна" голосувала у вільному режимі, а за нову редакцію – обов'язково. Фактично, законопроект був провалений фракціями соціалістів і регіоналів, бо вони не хотіли надати пільги та преференції політично чужим для них виборцям західного регіону.

Організоване голосування фракцією БЮТ було кроком вибачення за дії їхнього союзника В. Пинзеника, але це справи не врятувало. М. Круць та З. Шкутяк з поважних причин були відсутні.

Проблеми мешканців гірських регіонів залишилися невирішеними, вони існують, і я впевнений, що за більшої настирливості вони знайдуть своє закономірне втілення. Але цьому ніяк не сприяють інсинуації політиків І. Зварича, Д. Шлемка, Ю. Романюка, які, замість вирішувати проблеми, звинувачують у всіх гріхах людей, що пробують перти плуга у цьому напрямку.

Я чесний перед виборцями, тому напрацював новий законопроект "Про зміни до Закону про статус гірських населених пунктів України". Я сподіваюся на його підтримку депутатами багатьох фракцій. Але під цим законопроектом не буде підписів депутатів Д. Шлемка та І. Зварича. З плагіаторами та людьми, що нехтують поняттями чесності, честі та моралі, я справи не хочу мати.

Горе горянам від таких горе-політиків.

Народний депутат України Євген Гірник.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Степан БРАЦЮНЬ: "ЗАВДАННЯ КУН – КОНСОЛІДУВАТИ ДЕРЖАВНИЦЬКІ СИЛИ"

Настала мить, коли ясно усвідомив: Україна має бути незалежною, ні за кого не "чіплятися", нікому не коритися, бо українці – нація, що має свої відмінності, пов'язані з духовною спадщиною, із нашою землею, природою та генетичним кодом. Усім єством зрозумів: я – українець і люблю свою Україну.

Можна жити і НЕ ЗНАТИ, як робити зло. Та обов'язково слід ЗНАТИ історію свого народу. Мені випало щастя як лікарю спілкуватися з багатьма простими й надзвичайно мудрими і добрими людьми, які багато розповідали про те "визволення", яке принесли на Західну Україну "совєти". Такі теми часто порушували і обговорювали в колі родини, багато чого я почерпнув від батька моєї дружини, який до того ж любив співати стрілецькі і повстанські пісні, що були живим підручником боротьби за Україну у ХХ сторіччі. А вже 1989 року синьо-жовті прапори замайоріли по всьому Бучачі. Коли я чув козацький марш – без слів розумів: це – моє, по мені "йшов струм".

Сталося так, що я увійшов до числа членів Товариства української мови імені Тараса Шевченка, лікарського товариства під орудою академіка Любомира Пирога. 1993 року став гостем першого Великого Збору КУН в палаці культури "Україна". Це був представницький і репрезентативний збір. Невдовзі вступив до лав Конгресу Українських Націоналістів. Того ж року я створив районну організацю КУН у Бучачі та визначився, що мушу її очолювати.

– Пане Степане, Вам багато років випало працювати поруч з легендарною постаттю новітньої української історії, засновницею КУН Славою Стецько. Поділіться враженнями про ці роки та про цю непересічну особистість.

– Пані Слава Стецько справила на мене враження дуже організованої, надзвичайно зібраної та охайної людини. Зачарувала умінням спілкуватися, була тонким дипломатом, випромінювала сильну віру в обрану нею справу, була оптимістом. Часто говорила, що віра – це вже половина успіху. Вона сама по собі була легендою, оскільки їй довелося боротися за волю України разом з легендарними провідниками української нації – Степаном Бандерою, Ярославом Стецьком, Степаном Ленкавським. Я чув, як після виголошення її першої доповіді на Першому Великому Зборі КУН люди говорили, що це направду велична постать в Україні. Щоправда, сама пані Слава до похвали і возвеличення ставилася по-філософськи. Була цілком віддано Україні. Намагалася якомога більше зробити для свого народу. Говорила, що коли людина служить народу – вона вже є щасливою і людей робить щасливішими. Коли ж думає тільки про власне благополуччя – може мати багато розчарувань. Багато працювала, не шкодуючи ні сил, ні часу. Її золоті правила – нікуди не запізнюватися та завжди дотримуватися слова. Була гарним оратором, а найкращий приклад показувала своїми діями. Хочу відзначити те, про що багато хто знає: її принципи роботи, її дух зберігаються в Конгресі Українських Націоналістів досі.

З-поміж характерних особливостей Слави Стецько – надзвичайно чуйне ставлення до людей. Не осуджувала навіть російськомовних чи "гомо совєтікус", вважаючи, що люди ні в чім не винні, такими їх виховала система. Вона казала: "Людину треба пригорнути, навчити, дати нове".

У траурній процесії поховання лідерки КУН взяли участь чимало російськомовних українців. Її поважали і поважають.

– Чи має намір Конгрес клопотатися про появу в столиці України пам'ятника Славі Стецько чи інших відзнак?

– Головний провід КУН звертався з листом до нинішнього складу міської влади Києва з пропозицією про перейменування однієї з вулиць Києва на честь Слави Стецько, встановлення пам'ятної дошки на будинку, де вона жила, утворення музею та присвоєння її імені одній із шкіл столиці. Отримали відписку: мовляв, немає такої змоги. І чого тоді варті всі публічні декларації, мовляв, шукаємо видатні українські постаті.

12 березня виповняться чергові роковини смерті нашої провідниці. А до дня її народження – 14 травня – Конгрес Українських Націоналістів планує встановити пам'ятник на могилі Слави Стецько на Байковому цвинтарі. Ми звертались також до Секретаріату Президента України щодо увічнення пам'яті пані Слави, пропонуючи хоча б у Тернополі, на її малій батьківщині, встановити пам'ятник, утворити музей, назвати вулицю на її честь, а також присвоїти Славі Стецько звання Героя України посмертно. Поки що відповідної реакції немає, проте КУН сподівається, що нас почують. Навіть попри той факт, що в Секретаріаті Президента залишилося ще багатенько старих функціонерів-гальм, котрі бояться націоналізму, як чорт ладану.

– Україна саме зараз переживає вельми драматичний, якщо не сказати більше, період своєї новітньої історії. Пане Степане, у чому Ви вбачаєте головні цілі КУН в умовах активного реваншизму "кирзовиків"?

– Найперше наше завдання сьогодні – консолідувати всі здорові державницькі сили. Не обов'язково довкола нас, хоча будемо робити все, щоб стати епіцентром того об'єднання. Багато сьогодні політиків голосять про об'єднання, хоча реальних справ для цього не роблять, або роблять тільки для своєї вигоди.

Тому повинні пам'ятати, що об'єднуватися заради самого об'єднання непотрібно, а мусимо єднатися заради справи – будівництва міцної Української держави. Об'єднуватися не з усіма, створюючи політичну саламаху, а із спільними по духу.

Пригадую, пані Слава завжди переконувала, що найбільше об'єднує спільна дія, яка перевірить справжність того об'єднання.

Конгрес Українських Націоналістів від перших днів утворення явив собою приклад консолідації, адже до нашої партії увійшли численні громадські організації. Нам вдалося подолати відцентрові сили та утворити команду й структуру партії. Партійне будівництво продовжується і зараз. Характерна особливість сьогодення: до КУН приходить молодь, студенти, інтелектуали. Втім, ми поки-що не вдавалися до здійснення жодного технологічного піар-проекту. Проте твердо усвідомлюємо свою місію правої партії, яка і сьогодні боронить Україну від зазіхань космополітів чи ліберал-демократів. Ми радикальна партія щодо побудови національної держави, але при цьому не з тих, хто принижує гідність інших націй чи на кшталт російських ультрарадикалів, що чинять насильницькі акти по відношенню до представників інших народів. Українські націоналісти – не расисти, не шовіністи і ніколи ними не були. Іще: ми виступаємо категорично проти провокацій. Тому розцінюємо провокативні політичні угруповання, які заявляють, що сповідують ідеологію українського націоналізму, як проекти спецслужб, зокрема ФСБ Росії, спрямовані на дискредитацію самої ідеї українського націоналізму.

– Доводилося побіжно чути про соціальні проекти Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність". На мій погляд, це саме те, чого зараз найбільше потребує український народ: соціального захисту, підтримки, орієнтирів. Розкажіть детальніше про це.

– Фонд "Соборність" з початку створення 1997 року провів багато благодійних проектів з різних напрямків: у сфері науки, медицини, освіти, видавництва українських книг, надання гуманітарної допомоги незахищеним верствам населення. У рамках медичного проекту фонду "Соборність", завдяки контактам і підтримці Слави Стецько, 1998 року започаткована міжнародна програма "Дар життя". Її мета – допомагати дітям із вродженими вадами серця. Протягом дії програми "Дар життя" близько п'ятсот українських дітей із соціально незахищених родин були успішно прооперовані, із них 15 – у клініках США, а в минулому році одну дівчинку із Рівненщини прооперовано в кращій клініці у Парижі. Оперують діток переважно в Інституті серцево-судинної хірургії імені академіка Амосова в Києві та в обласних центрах. Науково доведено, що 97 відсотків вчасно прооперованих дітей стають фізично повноцінними.

У рамках програми фонд "Соборність" підтримує створені обласні центри кардіохірургії, що могли б на місцях надавати медичну допомогу дітям з вродженими вадами серця. Ми дотепер співпрацюємо із такими центрами у Харкові, Одесі, Луцьку, Тернополі. Проводити таку роботу стало можливим завдяки тому, що до програми "Дар життя" долучилися Українсько-американська фундація "Воля", Інститут серцево-судинної хірургії імені академіка Миколи Амосова, організація українських жінок Великої Британії, Ліга Українців Канади, Союз українських організацій Австралії, міжнародний комітет "Дар життя" Ротарійського клубу №7250 зі США. Не можу не згадати керівника Українсько-Американської фундації "Воля" Теодора Олещука, який зробив найбільше для цієї програми. Ми також звертаємося із закликом до співвітчизників України приєднуватися до великої місії спасіння людського життя.

12 березня, в день смерті Слави Стецько, яка була ініціатором створення фонду "Соборність" як голова ОУН і Голова КУН, ми плануємо провести презентацію програми "Дар життя". В знак її пам'яті.

– Дякую за розмову. Нехай Господь благословляє Ваші добрі починання.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів глибоко стурбований реакцією української виконавчої влади, зокрема Прем'єр-міністра України Віктора Януковича та речника НАК "Нафтогаз України" Костянтина Бородіна на заяву президента РФ Володимира Путіна про можливість передачі частки української газотранспортної системи у власність Росії в обмін на доступ до свердловин. Цю ідею Росія висловила ще 6 років тому під час українсько-російських переговорів під керівництвом Віталія Гайдука.

Реакція українських чиновників свідчить про те, що між певними політичними силами України і Росії ведуться підкилимні переговори про передачу української газотранспортної системи Росії в обмін на розширення бізнесу кланово-олігархічних груп України на території РФ.

Ми заявляємо, що така безвідповідальна політика несе пряму загрозу національній безпеці України.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Президента України Віктора Ющенка, Прем'єр-міністра України Віктора Януковича, Верховної Ради України не допустити передачі газотранспортної магістралі України Російській Федерації, оскільки це передача контролю над поставкою і транспортуванням газу Росії і втрата Україною енергетичної незалежності, а відтак незалежності політичної і економічної.

Президія Головного Проводу КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ТРУБА ДЛЯ ПУТІНА

Що там, у кінці малоросійської стежки, протоптаної Кучмою?

Президент Росії Володимир Путін минулого тижня заявив, що Україна нібито зацікавлена брати участь у видобутку газу в Росії в обмін на доступ російської сторони до управління її газотранспортною системою.

Мирослав ОКСЕНТ

Перший віце-прем'єр Микола Азаров одразу ж, оперативно і з неабиякою готовністю, прокоментував цю заяву, повідомивши, що Україна таки дійсно зацікавлена в спільному з Росією управлінні своєю газотранспортною системою. "Наша мета – одержати більш дешевий газ. Ринкова ціна на газ для України зараз непід'ємна. Ми ніяк не можемо отямитися після дворазового підвищення ціни. Участь у розробці цих родовищ здешевить газ", – заявив Азаров в одному зі своїх інтерв'ю.

Щодо дешевизни, то, як відомо, у мишоловці сир взагалі безплатний. Якщо ж більш предметно підходити до заяви Азарова, то її слід розуміти таким чином, що державна казна, незважаючи на бравурні рапорти того ж таки першого віце-прем'єра, вимагає все нових і нових надходжень, яких економіка, переведена урядом Януковича на ручний режим, уже дати не спроможна.

Сказане Путіним підтвердив також і міністр палива і енергетики Юрій Бойко, який заявив про начебто досягнення принципових домовленостей про можливий допуск українських компаній до видобутку природного газу на території Росії на рівні прем'єр-міністрів України та Росії. Бойко при цьому похвалився, що Україна має "великі" шанси на видобуток російського газу.

Проте в цілому реакція українського політичного істеблішменту істотно відрізнялася від запопадливої реакції Азарова, Бойка і ще деяких урядовців. Президент Віктор Ющенко заявив, що говорити про об'єднання видобувних і газотранспортних активів Росії та України "ще рано". Поспішив відхреститися від ідеї здачі "газової труби" і віце-прем'єр Андрій Клюєв, який заявив, що в уряду Віктора Януковича немає планів про передачу газотранспортної системи України в управління Росії. Верховна Рада 430-ма голосами ухвалила зміни до Закону "Про трубопровідний транспорт", яким забороняється здійснювати будь-які маніпуляції з газотранспортною системою.

Що ж насправді означає заява Путіна? Як відомо, згаданий російським президентом консорціум створюється, переважно на словах і в заявах політиків як Києва, так і Москви, уже кілька років – ще з часів Кучми. Однак ніколи, здається, про цей проект з боку Кремля не було сказано так голосно і відверто на подібному рівні. Путін прагне отримати контроль над українською газотранспортною системою ще до президентських виборів у Росії 2008 року, і при цьому намагається скористатися непевною ситуацією в українському політикумі. Вочевидь, мають рацію ті експерти, які не виключають, що теперішній господар Кремля після виборів може очолити "Газпром" – цю потужну транснаціональну імперію в імперії, і вже зараз намагається "згребти" до його активів чим більше можливостей. Якщо ж врахувати "білоруську халепу", яку має нині Кремль після різкого загострення стосунків з Мінськом, то зрозуміло, що ціна української газової труби – основної магістралі у перекачуванні блакитного палива на Захід, для Москви значно зростає.

Ну, а баєчка про видобуток Україною російського газу – це для простачків і для політичних спекулянтів, котрі надіються виловити в цій каламутній воді для себе рибку. Нині російська влада досить грубо виштовхує іноземні компанії з тих родовищ, право на розробку яких вони отримали. Якщо московські лакеї сподіваються, що для них хтось зробить виняток, то вони ризикують сісти в калошу (туди їм і дорога)...

Проте набагато серйознішим є те, що реально існує загроза національній безпеці України. Подібне було за часів Кучми, який все примірявся, як би виторгувати у Кремля гарантії для своєї підтримки. Нині на цю хитку малоросійську стежку ступають його послідовники в уряді.

НА ЧАСІ

НАС ОБ'ЄДНАЄ ІДЕЯ

Чи здатні демоліберали на державницький чин?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

НАПЕРЕДОДНІ нових випробувань, які чекають суспільство, стає все більш зрозумілим, що НСНУ, декларована як пропрезидентська партія, не має лідера. Ним апріорі не міг бути Безсмертний. Зі зрозумілих причин таким лідером не може стати також і Кириленко – загалом перспективний політик, але якому, принаймні поки що, не вистачає харизми. Можливо, єдиний із нашоукраїнців, хто потенційно міг би, очоливши цю нині доволі проблематичну партію, спробувати її "підняти" – це Петро Порошенко. Однак про реноме цього політика завчасно "потурбувалася" та, котра реально знала (чи принаймні здогадувалася) про його потенційні можливості – лідерка БЮТ. Можливо, хтось уже забув, але саме прізвище Порошенка називалося як одне з найбільш ймовірних на пост прем'єр-міністра, саме Петро Олексійович був головним суперником Тимошенко у боротьбі за прем'єрську посаду, і саме проти нього невипадково було спрямовано значну частину вулканічної енергії Юлії Володимирівни під час її короткочасного урядування. Зрештою, і її відкрита атака на позиції Президента у вересні 2005 року почалася з виступу Зінченка, спрямованого якраз проти Порошенка.

Зрозуміло, що зі "шлейфом", причепленим до нього значною мірою стараннями Тимошенко, Петрові Олексійовичу навряд чи найближчим часом щось світить у публічній політиці.

ЗАЯВА про спільну опозиційну діяльність між "Нашою Україною" (за якою стоїть особисто Президент) і БЮТ підписана 5 лютого. Це вимушений союз, який нагадує "тактичну угоду" кішки з псом, укладену проти кухаря. Обидві сторони нині гостро потребують союзників у боротьбі з владною диктатурою "донецьких", котра насувається невідворотно і безжально. Однак кожна зі сторін при цьому керується не категоріями "дружби" чи тим більше державних інтересів, а насамперед клопочеться про свої корпоративні чи особисті (як Тимошенко зосібна) вигоди і резони. Про взаємну довіру годі й казати. Ніхто, власне, й не намагається дурити чи смішити народ якимись заявами про перспективу об'єднання. Не нагадують нам уже також і про "помаранчеві ідеали". Наразі йдеться лише про наміри щодо координації дій двох окремих політичних сил проти опонентів.

Зрозуміло, що Тимошенко, як досвідчений і безпринципний гравець, спробує використати союз з метою виторгувати щось для себе. На думку деяких експертів, Юлія Володимирівна через свої можливості може певним чином вплинути на рішення суддів Конституційного Суду, – з тим щоб був скасований закон про Кабмін (нещодавно підтриманий нею). Натомість вона вимагатиме від Президента і "Нашої України" підтримки у питанні, якого не змогла виторгувати у коаліції – визнанні імперативного мандата, що дозволить їй істотно зміцнити свої позиції в регіонах. І ніхто вже не здивується такому віртуозному й цинічному кульбітові – всі давно знають, що в українській політиці продається і купується все. Різниця лише в ціні – для Мороза чи Тимошенко вона одна, для "рядових" народних обранців – друга, а вже для "низів" – що залишиться...

У СТАНІ НСНУ, як і загалом у парламентській фракції "Наша Україна", одностайності щодо можливого союзу з БЮТ нема. В середовищі нашоукраїнців сформульовано кілька, поки що віртуальних політичних проектів (точніше, напрямків), а тому не можна виключати того, що реалізація рішення про "спільну опозиційну діяльність" з БЮТ може прискорити відцентрові процеси, що вже давненько нуртують у цій доволі крихкій політичній конструкції.

Причому, може статися, що цього разу не спрацює і авторитет Президента, вочевидь зацікавленого у тактичному союзництві з Тимошенко, і частина нашоукраїнців підтвердить свої наміри щодо дистанціювання від Тимошенко. Віктор Андрійович же, по-перше, усвідомлює, що вибирати, власне, ні з чого, інших гіпотетичних союзників у нього просто не існує, а по-друге, розуміє: чимало вже втрачено безповоротно, помилок зроблено надто багато, і не можна виключати, що двоє інших ключових гравців, змовившись між собою, вирішать зробити його "третім зайвим", остаточно "спаливши" його як політика, – з тим щоб уже потім схрестити шпаги між собою у поєдинку за владу в країні. Або ж, що малоймовірно, поділити її між собою. Президент також розуміє, що голоси БЮТ будуть йому потрібні для того, щоб антикризовики не змогли подолати його вето на майбутні законопроекти, якими "донецькі" з сателітами намагатимуться, шмат за шматом, відрізати його президентські повноваження.

МІЖ ТИМ, варто, мабуть, трохи пофантазувати, якими можуть бути наступні кроки коаліції з метою, під виглядом продовження політичної реформи, відвойовування повноважень у глави держави. Черговий крок у цьому напрямку – реорганізація влади на місцях, мінімізація і, зрештою, повна нейтралізація впливу Президента в регіонах. Після того можна очікувати, що антикризовики, геть знахабнівши, спробують реалізувати свої наміри стосовно обрання президента у стінах парламенту, – голосами не народу, а його обранців – депутатів. Можете не сумніватися в тому, що великомудрий Мороз знайде сотню аргументів на користь такого кроку, а публічні товмачі "донецьких" – в'їдлива й облеслива Ганна Герман і прудкий на язик Тарас Чорновіл – довірливо і щиро розвісять, учергове, локшину на вуха спантеличених телеглядачів.

Зрештою, не можна виключати й того, що, аби зайве не баламутити народ, і виходячи з її непотрібності, президентська посада буде взагалі ліквідована. Україна стане урядово-парламентською країною, якою керуватиме прем'єр, спікер і керівництво парламентської більшості, а фактично – донецький (або ж, як альтернатива – бютівський) олігархічний союз, тобто кілька мільярдерів.

Якщо так станеться, тоді можна сміливо прогнозувати істотне скорочення навіть тих доволі скромних демократичних досягнень, які наразі маємо, і скочування України в категорію "бананових демократій".

Чи подібне можливе у центрі Європи на початку XXI століття? А чому б і ні, тим більше якщо, в міру посилення боротьби за енергоносії, а фактично за виживання, слабких країн у світі ставатиме все більше, і їхня роль обмежуватиметься функціями навіть не буферної, а сірої зони для сильних світу цього – полігону для сировини, робочої сили та кладовища ядерних відходів.

ЧИ МОЖЛИВИЙ інший, менш песимістичний сценарій?

Вочевидь, що так.

Але будьмо реалістами: державницькі сили (за умови, якщо такими вважати демолібералів з "Нашої України") поки що програють у боротьбі за владу своїм суперникам. Навіть незважаючи на нехильне і закономірне падіння рейтингу Партії регіонів і особисто В. Януковича і тупцювання на місці рейтингу Тимошенко. Для того, щоб бути впливовою політичною силою, одного бажання і самонавіювання недостатньо. "Компот" з національно-демократичних, ліберальних, ліво-популістських і ще хтозна яких мертвих лозунгів, що ними спекулюють "любі друзі", працює як мокре горить, викликаючи стійку ідіосинкразію у переважної більшості електорату. Невже досі комусь не зрозуміло, що вся ця імітація діяльності приречена на невдачу, на поразку?..

КРАЇНА гостро потребує базованої на засадах націоналізму державницької ідеології, на основі якої має бути вибудувана програма державотворення – як у політичних, так і соціально-економічних та світоглядних напрямках.

Порятувати країну може, згуртувавши і мобілізувавши довкола українського Президента державницькі сили, лише потужна ідея побудови УКРАЇНСЬКОЇ України.

Але чи здатні на подібний чин демоліберали з НСНУ, які свого часу просто помилилися з вибором, "поставивши", заради зиску і влади, не на ту політичну фігуру, а тепер, мабуть, з того гірко шкодують, бо ж – "рада душа в рай, та гріхи не пускають"?..

ПОРА, ТОВАРИШІ, НА СМІТНИК!

Про те, як німці поставили на місце купку маразматиків

Анатолій ЗІНЧЕНКО

Цинічне блокування комуністами законопроекту про визнання Голодомору 1933 року актом геноциду українського народу черговий раз свідчить про те, що демократія і комуністична ідеологія – несумісні. Не можна гратися у демократію з нащадками убивць українського народу! Те, що в українському парламенті засідає ціла група осіб, які неприховано шкодять українському народові та його державі, є національною ганьбою, і її слід припинити. Національно-свідомі українці повинні всіма способами домогтися заборони в Україні Комуністичної партії України й організацій, які сповідують комуністичну ідеологію. Перший крок до того зроблено: відповідний законопроект вже давно зареєстровано. Однак ми, виборці, мусимо зробити наступний крок – домогтися його прийняття, навіть якщо для цього доведеться навчитися в Наполеона мистецтва "викидання депутатів через віконце".

Зрештою, до цього може й не дійти. Існує дуже цікаве рішення Комісії з прав людини Ради Європи від 1957 року в справі "Компартія Німеччини проти Федеративної Республіки Німеччина". Тоді німецький Конституційний суд виніс ухвалу про заборону комуністичної партії, констатуючи наступні моменти: "Комуністична партія Німеччини є антиконституційною. Вона повинна бути розпущена. Створення організацій, що замінюють собою Комуністичну партію Німеччини, або продовження діяльності вже існуючих організацій, які її замінюють, заборонено. Власність компартії Німеччини повинна бути конфіскована і використана для загальнокорисних цілей". Своє рішення суд обґрунтував статтею 21 Конституції ФРН, в якій сказано: "Партії, які відповідно до їх програми або позицій їх членів можуть представляти небезпеку для вільного і демократичного конституційного ладу і самого існування Федеративної Республіки Німеччини, є антиконституційними, і питання про їх антиконституційність вирішує Конституційний суд".

Два члени керівництва забороненої Комуністичної партії Німеччини, вважаючи за неправильне це рішення, звернулися в європейські органи. Комісія з прав людини визнала їх скаргу необґрунтованою і серед інших доводів вказала на наступне: "Конкретні посилання скаржників на частини 2 статей 9, 10 і 11 Конвенції, які, на їхню думку, не позбавляють Комуністичну партію права на продовження функціонування у Федеративній Республіці Німеччина, необґрунтовані, тому що стаття 17 Європейської конвенції свідчить: "Ніщо в Конвенції не може тлумачитися як надання державі, групі осіб або окремій особі права займатися діяльністю або здійснювати діяння, скеровані на ліквідацію прав і свобод, передбачених даною Конвенцією, або на їх обмеження у більшій мірі, ніж це передбачено Конвенцією".

От як мотивувала Європейська Комісія з прав людини своє рішення: "Відомо, що комуністична ідеологія має на меті встановлення комуністичного ладу шляхом пролетарської революції і диктатури пролетаріату; Комуністична партія Німеччини продовжує визнавати це положення як основний принцип своєї ідеології; навіть приймаючи до уваги, що її нинішня діяльність направлена на завоювання влади конституційними засобами, слід враховувати те, що вона у жодному випадку не відмовляється від своїх традиційних цілей; досягнення цих цілей, за визнанням самих заявників, проходить через стадії, передбачені комуністичною доктриною, зокрема через диктатуру пролетаріату; звернення ж до диктатури для створення бажаного режиму несумісне з Конвенцією, бо передбачає обмеження багатьох прав і свобод, що захищаються Конвенцією; скарга не повинна бути задоволена як неприйнятна".

Німці рішуче поставили на місце купку маразматиків. Берімо з них приклад у цьому!

НАРОДНІ ОПОВІДКИ

КОМУНІСТИ ЖОЛУДІВ НЕ ЇЛИ

Іван КАССАЛА

Рай – це Міські Млини – село в садах над річкою Ворсклою, а за річкою хутір Шкидинівка. Хата велика, рублена, під білою черепицею. Хлів для сіна і корови, саж для поросяти. А в балці криниця, в якій вода як дьоготь чорна. Мати на коромислі по двоє відер носила воду з річки Ворскли. Ми її пили, мати варила на ній борщ.

За хатою шелестів високий, кучерявий дуб. Під ним батько мій Григорій Данилович варив козацький суп. А ще у нього було два ліси своїх і над рівчаком, коло бору, високі тополі. Батько беріг їх. І ми – я і сестра Варя – гуляли в цих лісах і коло Ворскли. А Олександра Миколаївна, моя мати, обробляла цілий гектар городу – полола картоплю, кукурудзу.

Жили, як у раю, коло двох озер – малого Оступа і великого Оступа.

Тож коли опішнянські комуністи напали на мого батька, то кричали:

– Кассала Григорій, ти – куркуль! Загримиш на Соловки або в Сибір з усією сім'єю, в тундру.

Батько їм відповідав:

– Я податок заплатив.

Але комуністи, а їх було аж 13 душ, на дві підводи повантажили з двору колоди дубів і поїхали.

Тоді батько написав листа у Харків, столицю України, Григорію Івановичу Петровському. Той "нажав" на катів, і вони привезли усі дуби, що забрали, назад у батьків двір. Так ми і не попали на Соловки. Петровський врятував.

Та от настав 1932 рік. Був добрий урожай. Було багато пшениці, жита. Кукурудза двометрова стояла коло хати, як ліс.

В Опішні, за 45 км від Полтави, відбувався величезний базар. Усього там було багато – і слив, і картоплі, і горщиків, і глечиків, і всяких інших продуктів і товарів. Раптом на пеньок піднялася молода єврейка і крикнула:

– Хохли, ви вже у нас у мішку усі, залишилося тільки зав'язати!

Жінки з кулаками кинулися на жидівку. Вона втекла.

А мішок з українцями уже зав'язувався. Це робив Косіор. Пес Лазар Мойсейович Каганович заганяв українців до ями, як писав Павло Тичина у вірші "Партія веде".

Пішли по селу Міські Млини і по хутору Шкидинівка бригади комуністів, і стали вимітати зерно у кожнім дворі.

Забрело 13 бандитів у будьонівках і до нас. Комуніст Чупилка на одній нозі дерев'яній звернувся до мого батька, мовляв, СРСР сидить без хліба, а ти не хочеш Москві допомагати. Давай зерно!

Олександра, моя мати, відповідала:

– Ми вже здали усі хлібопоставки. Чого ви ще хочете? Хліба нема.

Батько підтвердив слова матері.

– Будемо шукати. Якщо знайдемо, то й ти загримиш на Соловки.

І без санкції прокурора почали обшук. Облазили все горище, вилізли, як біси, у павутинні на гострих шапках. Гострими залізними палицями перештрикали весь город, шукали яму з зерном.

А ями не було, то з глечика висипали в мішок зерно жита і пішли далі.

І не знав ворог, що батько за тиждень до приходу комуністичної банди пішов серед ночі в ліс Сірещину і викопав яму. В ту яму опустив кілька мішків жита і закопав. Зверху засипав дубовим листям. Банда у лісі обшуку не робила.

Ще батько і матиназбирали в діброві 10 мішків жолудів. Комуністи жолудів не їли, то й не кинули їх собі на підводу. А мати варила жолуді, сушила їх у печі і товкла в ступі. Виходило коричневе борошно. В нього мама добавляла житнього борошна і пекла паляниці. Коричневі паляниці були схожі на торти, тільки гіркі. Отак ми зустріли 1933 рік.

м. Камінь-Каширський, Волинь

МОСКОВСЬКІ ПОПИ НА НАШІЙ ЗЕМЛІ

Галина РОМАНИШИНА

Недавно у Вінниці служителі і вірні Московської церкви, як варвари, зруйнували унікальний орган.

Торік мені довелося побувати в селі Фошки Путильського р-ну Чернівецької області. За 8 км від нього розташоване село Сергії, в якому діє церква Московського патріархату. Службу править священик російською мовою, з деякими вкрапленнями церковно-слов'янської і навіть грецької мови. Читання теж проводиться російською. Цей священик править три служби підряд, сам один, бігає з одного кінця вівтаря в другий, забуває текст... А де ж та набожність, яка повинна панувати в церкві? Нещодавно почула я, що в Фошках теж відкрилася Московська церква, і служить там цей же попище. Через свою жадібність він не допускає іншого священика.

Як відомо, жадібність, грубість, брехливість завжди були характерними рисами московського попа. Після проголошення незалежності України почав з особливою силою проявлятися їхній зоологічний шовінізм, ненависть до всього українського. І дивного тут немає нічого: слуги звіроподібної імперії не можуть не бути звіроподібними!

Якби не байдужість і неосвіченість пересічних українців, московські попи не змігли б так інтенсивно робити на нашій землі свою чорну справу.

А де ж випускники наших семінарій, академій – освічені, розумні, побожні? Чому їм не їхати в глухі села, розказувати, хто є хто, нести правду і добиватися, щоб у нашій державі постала Єдина Помісна Українська православна церква.

м. Вінниця

КОНТРОВЕРСІЇ

КРАЇНА БРУДУ

Олег КРИШТОПА

Особливо це стає помітно навесні. Як сказав колись один мій давній колега: "спливає з-під снігу нагору торішнє лайно".

Наше нехлюйство.

У суху вітряну погоду в повітря стартують тонни пилу. Смерчами здіймається страшна курява, і тоді доводиться заплющувати очі, затуляти їх руками, йти спиною вперед – але навіть це не допомагає. Бруд налипає на повіки та волосся, зцементовуючи винахідливі провітрені зачіски краще, ніж лак. Він застрягає між зубами, як погано розжоване печиво. Він скрізь. Недопалки на сходових клітках і тротуарах, соняшникове лушпиння – о! це тема окремої розмови, як – якось побачив на трибуні в перерві футбольного матчу – тисячі рук в такт наближаються до рота, щоб встромити туди насіння, з хрускотом розчавити і сплюнути – якнайдалі. Але наслинене лушпиння неслухняно чіпляється до губ, підборіддя, одягу, береться до взуття і розноситься всією країною. Країною бруду.

Коли падає дощ, курява перетворюється на багно. Дощ у нас падає майже завжди, тому багна вистачає. У ньому можна втопитися. Волога осідає на стінах будинків і вони, як і все довкола, сіріють. Нам бракне барв, навіть небо наше брудне.

І ще смітники. Ці переповнені, набряклі іржаві контейнери, довкола яких влітку злітаються полчища мух і ос. Взимку там живляться бездомні пси і коти. У будь-яку пору року біля них тиняються бомжі та збирачі пластмасових пляшок.

Нестерпний сморід і якась клейка рідка субстанція, що стікає крізь щілини. За кілька днів сміття все далі розповзається на площі довкола майданчика: паперові обгортки, лушпиння картоплі, буряка, моркви, пластикові упаковки з-під молочних продуктів, подерте взуття, ганчірки, розбите скло, картон. І просто бруд.

Якось ранньою весною я їхав з Києва до Івано-Франківська. Потягом, через Львів. Був ранок – за вікном сірів безрадісний пейзаж: розпатлане гілляччя якогось чагарника, зблякла нежива трава, трохи вище – пасма туману і раптом... величезна купа сміття. Консервні бляшанки, з яких ще витікали рештки власного соку кільок і сардин, обезголовлені іграшки, шкаралупа яєць... Це тривало кілька секунд – купа була якихось 15–20 метрів завдовжки. Ми щойно виїхали з відносно великого міста – напевно, то був Тернопіль. Я вийшов у коридор і побачив, як з туалету, надто заклопотаний змійкою замка на штанях, вийшов провідник...

Я вперше їхав вагоном вищого класу (типу нашого СВ – вагон йшов до Відня). Але у двомісні купе наша залізниця поселила по троє українців. З ситуації вийшли просто: спинка нижньої полиці легко перетворилася на ще одну. У тісняві, але без образ. Зі мною в купе їхали дві жінки. Одна – капітан української міліції, а за кордоном – офіцер з безпеки, учасник бойових дій у Югославії. Вона їхала до Відня, до якоїсь там місії ООН. Її величезні валізи повністю заполонили собою площу вузького купе.

Ще одна жіночка, яка говорила суржиком ("діко ізвіняюсь"), збиралася до Хмельницького на базар. З речей вона мала при собі лише пошарпаний візок. Коли зібралися лягати, жінка скинула з себе частину лахів і заляпані болотом гумові чоботи. Звідти відразу цвіркнув приємний аромат. Я усім тілом відчув бажання помитися – у мене засвербіли пальці, долоні, руки, ноги (навіть п'яти і литки) та спина, особливо там, де я не можу дістати рукою, а попросити почухати в дорозі нікого...

***P.S.** У лауреата Нобелівської премії з літератури – японського письменника Ясунарі Кавабати – є чудова елегійна повість "Країна снігу". У кожному рядку, у кожному ієрогліфі цієї речі читається щира любов автора до рідної Японії.*

Якби я писав елегійну повість про Україну, я б назвав її "Країна бруду".

І як тебе не любити, брудна ти моя?..

ОБЕРЕЖНО, ШОВІНІЗМ

ПРОВОКАТОРИ

ЧОГО ХОЧУТЬ "РУССКІЄ КРИМА"?

У газеті "Кримська правда" за 31 січня 2007 року була опублікована стаття "Латинизация украинского – часть плана по разделу страны?".

Зокрема, в цій публікації, підписаній Оленою Маргвелашвілі, розповідається, що ще до Нового року в інтернеті з'явилися повідомлення про наявність спеціальної комісії з переклад української мови на латиницю, якою начебто керував екс-глава Міністерства закордонних справ Борис Тарасюк разом із депутатами Народного Руху України. У свою чергу, представники Руху цю інформацію спростовують.

Катерина РОМАНОВА

Усі ці розмови про латинізацію української мови, за словами пані Олени, взяли початок зі статті "Kinecj Velykoy Ukrainy" Дмитра Кублицького на сайті "Federativna Respublika Zahidna Ukraina", в якій автор наголошує на необхідності Східній і Західній Україні розділитися, столицю зробити у Галичині. І вже у новій Федерації перекласти нашу рідну українську мову на латиницю, оскільки, на думку Кублицького, цей крок буде історично правильним і добре сприйнятий мешканцями Західної України. Людина, яка добре обізнана з історією України, знає, що ідея ввести латинську абетку не нова. За часів панування Речі Посполитої на теренах Західної України були спроби ввести латиницю. Під час панування Австро-Угорської імперії парламент прийняв рішення перевести українську мову на латиницю. Але в усіх цих випадках саме широкий народний рух не дозволив полонити нашу мову і народ на теренах Західної України.

Коли ми готували цей матеріал, сайту "Federativna Respublika Zahidna Ukraina" у всесвітній мережі інтернет ми не знайшли. Проте випадково натрапили на таку ж саму статтю, розміщену на офіційному сайті "Славяно-Русской Партии Нации Руси-Росии!" Що це? Проста випадковість чи цілеспрямована аморальна дія російської шовіністичної партії? Спроба вкотре роз'єднати Україну, зробити відстань між Сходом і Заходом України ще більшою? До речі, ці терміни – Східна і Західна Україна – політичного змісту набули саме у Росії. А якщо звернутися до історії, то виявляється, що поділ України існував давно. Так, після Переяславської Ради (1654 рік) кордон проходив по Дніпру, утворивши при цьому Правобережну і Лівобережну Україну, де на кожному березі був свій гетьман.

На сучасному етапі життя нашої держави така ситуація могла повторитися у 2004 році, коли під час президентських перегонів також пропонували розділити Україну, встановити кордони між сходом і заходом та, відповідно, обрати двох президентів. На захід – Ющенка, на схід – Януковича. Та, як бачимо, нічого у них не вийшло.

Щодо кирилиці, то вона має суто українські корені, і саме українська мова є правонаступницею старослов'янської мови, тобто мови, якою спілкувалися наші далекі праотці. Ми як писали і читали кирилицею, так і будемо, ніякого перекладу на латиницю не буде – це маячня! Латинською абеткою можете лише писати смс-повідомлення на застарілих мобільних телефонах.

Тема латинізації і проблеми, розкриті у матеріалі газети "Кримська правда", роздуті на порожньому місці. Більше того, якщо говорити про моральність, то саме цей опублікований матеріал ще більше підливає масла у вогонь і сприяє розмежуванню України! Можливо, особа, яка на форумі сайту згаданої "Славяно-Русской Партии Нации Руси-Росии" відома під ніком VicRus і розміщує статті аналогічні за змістом (від 25.01.2007 р.), відробляє гроші. Все це дуже схоже на добре продуману, відповідно профінансовану інформаційну операцію. До речі, в газеті "Кримська правда" стаття з'явилася на тиждень пізніше – 31 січня 2007 р. вже за підписом Олени Маргвелашвілі.

Коли я ознайомилася з іншими матеріалами, що розміщені на сайті, то стала зрозумілою позиція особи, яка ховається під ніком "VicRus". Одні теми чого варті! Так, у статті "Русские Крыма" (22 жовтня 2005 р.) мова йде про міфічний проект створення у 1923 році Єврейської автономної республіки на території Одеси, Херсону, в північній частині Криму, на узбережжі Чорного моря в Абхазії і Сочі.

Далі ще "краще". 16 січня 2006 року на вищезазначеному сайті був розміщений вірш з голосною назвою "Город русских моряков!" Увагу привертає перший рядок цього твору: "Убери ренегатские руки!". Нас називають зрадниками, але за що? За те, що українці, перебуваючи в складі окупаційних (російської і радянської) армій, боронили рідну землю під час Кримської війни 1854–1855 років, обороняли Севастополь 1941–1942 років від інших – фашистських окупантів? Назву лише кількох героїв, чиї імена знає увесь світ: герой Кримської війни матрос Кішка, Вакуленчук, Микола Музика, Олександр Марінеско, Іван Черняхівський, Олексій Берест. Це лише крапля у морі, бо великих героїв українського походження дуже багато, навіть якщо зважити на те, що історія розпорядилася таким чином, що їм доводилося воювати не за Україну, а за інтереси чужої імперії, яка окупувала їхню землю. А своїми словами "Убери ренегатские руки!" ви ображаєте пам'ять загиблих і померлих!

І остання стаття, яка нас зацікавила. "К 2015 году Крым будет турецким" за 31 грудня минулого року. Виявляється, що нібито, згідно з неофіційною домовленістю кримського меджлісу із Туреччиною, яку нібито підтримують США, Євросоюз і Президент України Віктор Ющенко, Крим у другому десятилітті третього тисячоліття повинен стати незалежною татарською державою. Невже хтось може повірити у всю цю нісенітницю? Цікаво, чи сам автор цих статей вірить у те, що написав? До речі, на противагу іншим сусіднім країнам, турецькі лідери поважають Україну та її суверенітет і не мають ніяких територіальних претензій. І дамбу до Кримського півострова не будують, і не називають місто Ахтіар, тобто Севастополь, турецьким містом. Та й грецька республіка повернути Херсонес не вимагає. Після ознайомлення із відповідними матеріалами, можна зробити висновок, що існує зацікавлена сторона, певна група людей, яка добре фінансує підривну роботу в нашому суспільстві з метою своїми неправдивими, аморальними та пропагандистськими діями нагнітати та розпалювати ворожнечу між громадянами України. Їхня кінцева мета зрозуміла – розколоти Україну за будь-якими ознаками: національно-етнічними, релігійними, культурними, мовними, і вони не зупиняться, а будуть і далі ділити нас на всі сторони за принципом: "Розділяй і володарюй!" Тож хочемо вас запевнити: нічого у вас не вийде. Шукайте політичний зиск у своїй країні! Не наступайте на ті ж граблі, буде боляче.

І, нарешті, побажання колегам. На нашу думку, журналісти повинні нести особисту відповідальність за свої публікації та поважати національні почуття свого та інших народів. Закон цивілізованого суспільства – будь-яка демократична країна повинна визнавати незалежність і суверенність іншої держави без втручання в її внутрішні справи!

ЧУЖОГО НЕ РУШ!

(відозва до української молоді)

Молодий українцю, купуючи російськомовні часописи, газети, книжки – знай, що тим самим ти робиш велику кривду народові Московщини. Злочинний уряд цієї страждженої країни відбирає у бідної московської дитини останню книжку, у змореної російської бабусі недочитану газету, у спрацьованої великоросійської робітниці послідній жіночий журнал і продає все це за безцінь тобі у твоїй країні.

Думаючи лишень про власні надприбутки, владоможні московські злодії залишають свій нарід скніти у темряві неуцтва.

Молодий українцю, не дай загинути своїм "слов'янським братам"! Не піддавайся на провокації, не спокушайся низькими цінами і не купуй російськомовної друкованої продукції! Своїми грошима ти оплачуєш послуги підступних крутіїв та грабіжників безборонного московського народу.

Схаменися! Ще не пізно врятувати нещасну Московщину. Дій негайно! Збери всю москвомовну пресу, яка через твою необачність потрапила тобі до оселі, й відішли за адресою: "Росія – Москва – простому росіянинові до запиту".

Най московське – москвинові буде! Будь шляхетним – чужого не руш!

Комітет порятунку московської культури

Леонід ВОЛОШИН

У ШОВІНІСТИЧНОМУ ЧАДУ

НЕНАВИСТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ЯК ДІАГНОЗ...

Про духовність, чи радше бездуховність сучасного суспільства казано-переказано достатньо. Адже без духовності консолідація суспільства може бути, як тепер кажуть, тільки віртуальною, і залежить від тих, хто утримує засоби масової інформації – найпотужнішу зброю сучасності.

Функціонери від гуманітарної політики протягом 10 років дозволяли Кримській філії ВАТ "Укртелеком" транслювати в Криму замість радіоканалу "Культура" московську радіостанцію "Маяк", заохочуючи антиукраїнські сили до ескалації інформаційної війни проти нашої держави.

А те, що майже 2,5-мільйонне населення півострова усі ці роки було позбавлене високодуховних програм радіоканалу "Культура"; зокрема, це класична музика і література, фольклор, філософські роздуми й осмислення минувшини й сьогодення, освітянські, історичні і релігієзнавчі (адже в Криму поряд з християнами мешкають також віруючі мусульманської й інших конфесій) програми, провінційним "культуртрегерам" було байдуже. Для них існував лише один аргумент – що це "вещаніє із Кієва нє на русском язике". Але ж 40-ва симфонія Моцарта звучить на українському каналі "Культура" так само, як і звучала б на російському "Маяку". Щоправда, ніякий Моцарт московським шовіністам не потрібний. Для них головне, щоб не чути було української мови й українських пісень – щоб не прозріли українці, бо ж тоді "на оновленій землі не буде ката-супостата" (Т. Шевченко). Але в загально-культурному контексті вони обкрадають і своїх етнічних земляків, залишаючи їх на рівні маргіналізованих люмпенів.

З 1 грудня 2006 року за вказівкою прокуратури АР Крим дирекції "Укртелекому" замість "Маяка" почали транслювати "Культуру". Але відразу після цього депутат Верховної Ради України від Ялти, такий собі Олександр Черноморов, пообіцяв кримчанам повернути "Маяк" і тим самим скасувати "Культуру". Бачите, до нього з відповідним проханням звернулася завідувачка дитсадка й ще 20 мешканців міста. Краще б народний депутат пояснив противникам "Культури", що інформацію про погоду на завтра, рекламу пральної засобу "Ваніш" й рахунок футбольного матчу, а для недавніх вихованців нашої завідувачки дитячим садком також і реп, попсу та хіп-хоп можна почути будь-якої хвилини цілодобово на FM-радіостанціях. Одна з них, "Транс-М-радіо", ось вже 11 років виховує більшу частину кримської спільноти. У результаті – маємо цитадель антиукраїнства.

Отже, росіяни (яких кримські ЗМІ називають "славянскім населєніем") не можуть вжитися на півострові ні з українцями, ні з кримськими татарами. Міжнаціональні конфлікти переростають тут інколи в криваву різню.

20 січня 2007 р., наприклад, під час бійки зарізали кримського татарина. А все починається з несприйняття чужої культури: мови, ментальності, віри, побутових звичаїв тощо, що, врешті, призводить до моральної кризи нашого суспільства.

Безперечно, автор цих рядків є противником такого, з дозволу сказати, "інтернаціоналізму". Але цивілізована Європа, котрої кримчани так бояться через те, що досі не позбавилися постсовєцьких атавізмів, виробила прекрасний принцип "міжнаціональної толерантності". Щоб розвиток подій у Криму не пішов за написаним в "білокам'яній" сценарієм, слід постійно пояснювати кримчанам, що така, зовні приваблива роль російських патріотів-романтиків, котрі мають повернути Крим і Севастополь в лоно "матушкі Расєї", насправді робить їх заручниками перманентного протистояння – поки що "холодного".

Наразі 800-тисячна громада українців у Криму продовжує жити в культурно-інформаційному гетто.

м. Ялта

ПОВЕРНЕННЯ

МЕЦЕНАТСТВО ЯК СТАН ДУШІ

Наталія КРИВОНОС, науковий співробітник Батуринського заповідника "Гетьманська столиця"

Далекого 1937 року народився в містечку Батурині, що на Чернігівщині, Миколка Кочерга. Щоб вижити в голодні 30-ті, сім'я змушена була виїхати до Донецька. Батько, маючи фах інженера-ливарника, влаштувався працювати на металургійному заводі. Там і застала його Друга світова війна.

Після капітуляції фашистської Німеччини в травні 1945 року всі радянські військовополонені повинні були повернутися на Батьківщину, а на "зрадників" на кшталт Гната Кочерги чекала сумнозвісна 58 стаття КК СРСР і Соловки. Всюдисущі нишпорки з НКВС вишукували радянських громадян і "добровільно-примусово" репатріювали з Німеччини до репресивних органів.

Олександр МЕЛЬНИК, Олександр ІВАХНЕНКО, Микола КОЧЕРГА, Олександр ФЕДОРУК й Роман ЛУБКІВСЬКИЙ. 13 листопада 2005 року, Батурин

Батько Миколи зробив свій вибір, виїхавши до Сполучених Штатів Америки. Але свою любов до України через народну пісню, через материнську казку батьки передали дітям.

Із здобуттям незалежності України почалася нова епоха у житті нашої держави і української діаспори. З початку 1990-х років пан Микола Кочерга розпочав свою справжню меценатську діяльність: пожертвував значну суму коштів на відкриття українського консульства у м. Чикаго, брав участь у мистецьких проектах, у фундаціях пам'яті геноциду українського народу 1932–33 років.

Давні дружні зв'язки об'єднують пана Миколу з народними художниками України, зокрема Олександром Мельником. Саме за його посередництва в Києві в Українському домі 18 травня 2005 року, де стартувала загальноукраїнська акція "Подаруй Батуринському заповіднику експонат", вперше зустрілися директор Батуринського заповідника Наталія Реброва та найщиріший батуринець Микола Кочерга, який подарував "Гетьманській столиці" картину Миколи Данченка "Батуринські яблука". Наталія Борисівна запросила Миколу Гнатовича до Батурина на День пам'яті жертв Батурина включитися пам'яті загиблих батуринців під час Меншиківської різні 1708 р.

Приїхав наш земляк не з пустими руками. Подарував заповіднику картину народного художника України Олександра Івахненка "До бою".

Пан Микола познайомився з вихованцями Батуринської допоміжної школи-інтернату для розумово відсталих дітей, отцем Романом, парохом Покровського приходу Української Православної Церкви Київського патріархату. І для всіх них знайшлися у пана Миколи вільна хвилина, уважне слово і жертовні кошти.

Відтоді ми підтримуємо постійний зв'язок. У 2006 році пан Микола передав заповіднику "Гетьманська столиця" кошти на придбання найсучаснішого комп'ютера, завдяки якому ми започаткували друковане видання заповідника – "Слово "Гетьманської столиці", перше число якого побачило світ 6 грудня 2006 р.

Останній приїзд мецената відбувся 4 грудня 2006 р. Зацікавленість рідною історією передалася і родині – дружині Маручці та сину Марку. Вони теж відвідали Україну.

Дуже задоволені були наші дорогі гості, оглянувши відреставровані Будинок Генерального судді В. Кочубея, Будинок пошти, хід робіт на головному об'єкті заповідника – палацово-паркового комплексу К. Розумовського. Цього разу коло жертовності пана Миколи розширилось – він хоче допомогти лікарні.

А нас, працівників заповідника, у свою чергу, прихиляє й окрилює ставлення до наших святинь таких географічно далеких, але духовно близьких українських американців.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БУТИ ЧИ НЕ БУТИ?

Після розгляду в суді скарги про порушення моїх конституційних прав у сфері застосування мов Східноукраїнським національним університетом ім. В. Даля, до мене звернулася одна з кореспонденток, яка поцікавилася, звідки я. Довідавшись, що з Суходольська Луганської області, здивувалася, адже там розмовляють російською. Наступне запитання: "А що ж змусило Вас так завзято відстоювати своє право на отримання вищої освіти державною мовою?". "Я – українець, живу в Україні, на історичній землі своїх пращурів. А тому принципово перейшов на українську мову спілкування", – відповів їй.

Наприкінці інтерв'ю, яке кореспондентка спочатку вела російською мовою, вона намагалася спілкуватися зі мною українською, пообіцявши обов'язково вивчити її найближчим часом.

Наскільки висловлені мною уявлення про моральні й духовні критерії сучасної людини відповідають критеріям сучасного українського суспільства, покаже подальший розвиток і доля моїх правових претензій жити за волелюбними козацькими традиціями своїх пращурів, продовжувати розвивати їхню культуру й мову до утвердження суверенної і незалежної України.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, м. Луганськ

ВІД ПЕРШОГО ДО ОСТАННЬОГО РЯДКА

Кожне число нашої газети "Нація і держава" я читаю від першого до останнього рядка.

Цікаві історичні факти, величні постаті національних героїв, роздуми над нашим сьогоденням, викривання фальші та зради більшості народних депутатів України – все це знаходжу я в газеті. І така інформація не тільки розкриває очі, а й надихає на боротьбу з ворогами нації. На жаль, ще не кожен українець читає свою газету, бо ж її наклад невеликий.

Щоб хоч трохи збільшити кількість читачів, я вирішив за свій кошт передплатити "Націю і державу" для своїх знайомих. Упевнений: той, хто почитає це чудове видання хоч місяць, надалі сам її передплачуватиме.

О. СТАРИК, м. Стрий на Львівщині

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Щиро вітаємо Оксентія Михайловича КАМЕНЮКА з 80-річчям.

Бажаємо ювіляру міцного здоров'я, благополуччя, Божого благословення на тернистому шляху утвердження української національної ідеї.

Нехай, шановний Оксентію Михайловичу, Ваша самовіддана праця послужить вихованню молодої української генерації.

З повагою,

Провід Тернопільської обласної і міської організацій Конгресу Українських Націоналістів

ПАМ'ЯТЬ

АНДРІЙ ЛЕЩУК – "КОРШУН"

А. ЛЕЩУК

Волинь. Берестецький край. Горохівщина. Може, тут відгомін козацької слави, а може, з тієї землі, напоєної кров'ю вірних синів України, діє якийсь таємничий генетичний заряд для народження високого духу, патріотизму прийдешніх поколінь. В сім'ї Сергія Лещука 8 дітей. Не можна було сказати, що він особливо виховував їх, але усі вони, шестеро хлопчиків і дві дівчинки, завжди запитували батьків – чому на нашій землі то Росія, то Польща, а коли буде Україна? Батько не мав коли відповідати, не мав землі, постійні нестатки. І от поїхав з усією сім'єю на заробітки аж у Тульську область.

Євгенія ЛЕЩУК

Революція 1917 року застала двох середущих синів, Андрія і Олександра, офіцерами в царській армії. І тут революційний переворот. Андрій і Олександр відразу включились у антибільшовицьку боротьбу, за що в 1918 році були арештовані і ув'язнені в тюрмі м. Тули. Батько із старшими братами, Степаном й Іваном, організували втечу. Підкуплено сторожу, передано гранати. Під час прогулянки гранати кинуто на варту і в цей час по змові відкрито двері там, де стояв батько з кіньми. Сини вихором помчалися, але у заложники взяли батька і двох молодших братів – Євгена й Еполівієта. Тримали 4 місяці.

Брати стають на шлях боротьби проти радянської влади – спочатку ідуть в загони гетьмана Скоропадського, а пізніше стають заслуженими офіцерами Армії Симона Петлюри. При відступі з військом Симона Петлюри тримають жорстокі бої за кожний клаптик рідної землі. У запеклім бою з більшовицькою навалою в 1919 році під Житомиром загинув Олександр Лещук. Інші частини Петлюрівської Армії, де був Андрій Лещук, захоплено польською армією в полон. Обеззброєно, відправлено в Польщу. У 1920 році Андрій Лещук потрапив у концтабір.

Був звільнений у 1922 році, але позбавлений прав громадянства Польської республіки. Повернувся в Україну. За подальшу національну боротьбу за визволення України з-під польської окупації знову арештовується і в 1924 році його ув'язнюють у Луцькій тюрмі, звідкіля переводиться в Березу Картузьку, а потім в тюрму особливого призначення в м. Торуні (Польща), де перебував до 1925 року. І тільки за щасливого збігу обставин, що депутатом Польського Сейму стала далека родичка Олена Левчанівська, йому пощастило вирватись із страшної тюрми спецпризначення. Пані Левчанівська подала його справу на касацію до Сейму, де по розгляді йому зменшено термін присуду і звільнено. Тоді Андрій повертається на свої землі, одружується, побудував господарство у лісі разом з сім'єю сестри Палажки. Та недовго господарював.

На клич Провідника Степана Бандери він – у перших лавах ОУН і продовжує підпільну боротьбу проти польського окупанта. Організовує на Горохівщині ОУНівську мережу молоді. У 1937 році знову арештований за національно-визвольну боротьбу разом з багатьма побратимами з села Охлопова. У час більшовицької окупації мав часті виклики в НКВС. В 1941 році знову продовжує свою політичну діяльність – готує молодь, спрямовує в ОУН. У 1942 році, будучи в перших лавах УПА, призначається командиром 9-го загону Північної Січі, мав псевдо "Коршун". Туди він забрав і свою сім'ю. У 1943 році Андрій Лещук-"Коршун" призначається начальником оперативного відділу штабу загону Північної Січі під командуванням "Сосенка" – Порфира Антонюка.

Брати ЛЕЩУКИ – Андрій і Олександр

Перебуваючи на "Січі", підтримував зв'язок з визвольною боротьбою земляків патріотів-націоналістів Горохівщини під проводом легендарного "Чорноморця". І старі, і малі йшли на допомогу повстанцям. Палали села. За кожним кущиком точилася війна... Тричі спалено його село Охлопів, а народ не здавався, що остаточно підривало сили відступаючого фашиста.

Різко погіршився стан Північної Січі в лютому 1944 року, коли червоні партизани-ковпаківці біля Ковеля з'єдналися з діючою червоною армією, від якої дістали велике підкріплення бойових сил. Із запеклими боями Північна Січ відступила на південь у напрямі Берестечка – на села Бужани, Брани, Борисковичі.

У квітні 1944 року дається директива Північної Січі – саморозпуститися. Це – найтрагічніші дні для повстанців і їхніх провідників. Частково – підпілля, частково дома, постійна напруга, на кожнім кроці чигала смерть. На Різдво 1945 року Андрій Лещук вирішив побувати вдома. На Святий Вечір прийшли 4 невідомих у формі повстанців і покликали "показати дорогу" через ліс. І Андрій Лещук пішов. Пішов у ліс, у ніч, у невідомість...

Того вечора в Охлопові забрали іще декілька борців за волю України...

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

КІНЕЦЬ ІМПЕРІЇ

Спроба практичного застосування теорії геополітичної динаміки Рендала Коллінза

Пропонуємо статтю відомого політолога і журналіста, народного депутата Верховної Ради України другого скликання Євгена Жеребецького. Стаття написана кілька років тому, і була вже опублікована, отримавши чималий розголос, але, враховуючи актуальність порушеної автором теми (особливо якщо врахувати, що Росія нині живе в очікуванні президентських виборів 2008 року, які можуть внести серйозні корективи у перспективний розвиток цієї країни), а також те, що навряд чи більшість читачів нашого часопису мали можливість прочитати "Кінець імперії", пропонуємо цю статтю до вашої уваги.

Євген ЖЕРЕБЕЦЬКИЙ

Матеріал, поданий у цій статті, не претендує на оригінальність. Метод, на підставі якого проводиться аналіз сучасного стану Російської Федерації та її геополітичних перспектив, був сформульований більше, ніж 20 років тому і верифікований у 1991 році. Нам залишилося взяти статистичні довідники і переписати цифри. Ця стаття не претендує і на сенсаційність. Оскільки факти, викладені тут, і можливі варіанти розвитку подій давно відомі вузькому колу фахівців. Наша мета – оприлюднити цю інформацію і зробити її доступною. Для того, щоб "народ почав мислити геополітично. А політики – геополітично діяти".

У 70-х роках минулого століття американський соціолог Рендал Коллінз, відомий також як фахівець з теорії конфліктів, вирішив перевірити, чи поширюється дія цієї теорії на сферу державної влади. Американський вчений зробив спробу дослідити причини виникнення, динаміку розвитку і розпаду імперій. "Результатом стала теорія умов, які визначають геополітичні підйоми і спади в територіальній владі, разом з наслідками, які випливають із цих змін влади". Тут слід відзначити, що це суто геополітичне завдання Р. Коллінз намагався вирішити, наповнюючи геополітичну теорію даними, добутими емпіричним шляхом. А матеріалом йому слугували історичні атласи Європи, Близького Сходу і Китаю, які охоплювали період за останні 3000 років. Робота з атласами дозволила Р. Коллінзу не лише перевірити і уточнити усталені геополітичні положення, а й істотно поповнити їх власними дослідженнями.

У результаті, поєднавши геополітичну теорію і виявлені феномени в єдину модель, Р. Коллінз побачив, що "фактори ресурсної і позиційної переваги призводять спочатку до розширення декількох окраїнних земель, до дроблення внутрішніх держав, до наступного радикального спрощення ситуації через завоювання всього регіону (геополітичної ойкумени) однією або двома імперіями, які в майбутньому неминуче розпадаються через нездатність контролювати занадто розширену територію. Після цього цикл починається заново, однак вже з інших центрів геополітичної експансії". Ось так коротко і вичерпно сформулював суть теорії геополітичної динаміки Р. Коллінза його новосибірський колега проф. М. Розов.

У 1980 році у США розпочалася президентська кампанія, і республіканці стали активно мусувати тему ядерної переваги СРСР над Америкою. Р. Коллінз, який нещодавно сформулював переконливу теорію геополітичної динаміки, вирішив застосувати цей інструмент для аналізу геополітичного потенціалу двох супердержав – США і СРСР. "Геополітична теорія включає в себе п'ять принципів причинних процесів, пов'язаних динамікою нагромадження. На мій подив, всі п'ять головних принципів теорії показували, що Радянський Союз уже пройшов пік своєї могутності, і заповідали його майбутній занепад". Натомість геополітичний потенціал США залишався на тому ж рівні, і жодних катаклізмів у найближчій перспективі не передбачалося.

Добуті результати Р. Коллінз оприлюднив на своїх лекціях у декількох провідних американських університетах. Як згадує вчений, реакція була незмінно негативною. Нарешті, у 1986 році він написав статтю під назвою "Майбутній розпад Радянської імперії" і надрукував її у збірнику власних нарисів "Веберіанська соціологічна теорія", де й описав причини і механіку розпаду імперії. Сама ж стаття з прогнозом пролежала на полиці до Великого Вибуху СРСР.

Оскільки рамки статті дозволяють нам лише приблизно викласти основні постулати соціологічної геополітичної теорії Р. Коллінза, згадаємо тільки про найважливіше.

Услід за М. Вебером Р. Коллінз твердить, що легітимність всякої влади має не внутрішнє, а зовнішнє походження. "Політика працює ззовні досередини, а саме: зовнішні, військові стосунки держав є критичними детермінантами їхньої внутрішньої політики". Вебер висуває тезу, що легітимність пов'язана з владною позицією держави на міжнародній арені. По суті, це означає, що чим більші успіхи правлячої еліти на геополітичній арені, тим вища її легітимність всередині країни. І ще одне базове положення, висловлене автором, звучить так: "Держава в своїй основі є організація військової сили на території... Коли територіальний контроль опиняється під загрозою або стає більш затратним, держава сама зазнає напруження, змінюється чи розпадається. П'ять принципів – суть пояснення і передбачення того, як змінюється територіальний контроль".

По-друге, читаючи Р. Коллінза, треба пам'ятати, що, створюючи теорію геополітичної динаміки, базові положення про причини територіальних змін учений запозичив з геополітичної теорії. До них належать фактори окраїнної і серединної (центральної) позиції, фактори ресурсів (демографічних, територіальних і економічних) і фактор ваги контролю над власною територією. Спираючись на ці категорії, він сформулював свою теорію геополітичної динаміки:

Принцип 1. Перевага в розмірах і ресурсах сприяє територіальній експансії; за інших, приблизно рівних умов територіально більші, густіше населені і багатші ресурсами держави розширюються воєнним шляхом за рахунок менших і бідніших держав.

Принцип 2. Геопозиційна або "окраїнна" (marchland) перевага сприяє територіальній експансії; держави, які мають ворогів на меншому числі фронтів, розширюються за рахунок держав, які мають ворогів на більшому числі кордонів.

Принцип 3. Держави в середині географічного регіону мають тенденцію з часом дробитися на менші територіальні одиниці.

Принцип 4. Кумулятивні процеси приводять до підкорення всього регіону двома-трьома завойовниками з масштабними гонками озброєння і вирішальними війнами (showdown war) між нечисленними суперниками.

Принцип 5. Занадто велике розширення (overextension) спричиняє ресурсне напруження і розпад держави. Останній, п'ятий, принцип Р. Коллінз уточнює: чим далі військова держава виходить за межі своєї "стартової бази", тим вищі її витрати на утримання військових контингентів. Занадто велике розширення створює небезпеку недостатнього контролю за своїми окраїнними територіями, які можуть або відділитися, або стати легкою здобиччю ворога, і, по-друге, завелике розширення призводить до захоплення нових етнічних одиниць, які не прилягають до серцевинної (heartland) території. Звідси – з кожним новим етнічним поясом падає моральний дух армії завойовників і зростає воля до опору підкорених народів.

Дозволимо собі ще раз нагадати, що усі ці висновки американський вчений зробив емпіричним шляхом, досліджуючи причини і динаміку розвитку давніх імперій Європи, Середнього Сходу і Китаю.

Наведені вище 5 принципів і є тією теоретичною базою, на підставі якої було зроблено передбачення про майбутнє Радянського Союзу. Окремо слід виділити те, що теорія геополітичної динаміки Р. Коллінза не має доктринального характеру – це не керівництво до дії і не конструювання політики, як, наприклад, роботи З. Бжезінського чи К. Хаусгофера. Його теорія побудована на емпіричному, головним чином історичному, матеріалі і має дескриптивний характер. Вона ні до чого не спонукає – просто описує і передбачає, що станеться з якоюсь конкретною державою за певних обставин. У 1980 році, за 11 років до розпаду Союзу, Р. Коллінз блискуче передбачив, як і чому розпадеться СРСР. Причому сама теорія, як уже згадувалось вище, була створена на зовсім іншому матеріалі. Таким чином, наукова цінність концепції Р. Коллінза полягає в тому, що вона не є передбаченням ad hoc стосовно одного конкретного явища, а становить модель, яку можна застосувати до нескінченного числа об'єктів.

ПЕРША ФАЗА ВЕЛИКОГО ВИБУХУ

Розглянемо тепер, як Р. Коллінз аргументував свій прогноз про неминучий занепад і розпад Радянського Союзу:

Перший принцип стосується величини території і ресурсів. З кінця XIV ст. і до поч. XVIII ст. маленька Московія шляхом військової експансії невпинно нарощувала свій потенціал, і в 1700 році Москва володіла найбільшою в Європі армією. Через 300 років Радянський Союз, спадкоємець Московської імперії, ці переваги втратив. Коллінз зіставив величину валового національного продукту, активних військ і резервістів СРСР з потенціалом його противників. Порівняння вийшло не на користь Союзу. Співвідношення за населенням вийшло 1:3,5 не на користь СРСР, а за загальними економічними ресурсами – 1:4,6. Регулярні війська СРСР (разом із союзниками) – 5,5 млн., противників – 9,32 млн. Співвідношення 1:1,7. У кризовій ситуації СРСР міг би мобілізувати 3,8% свого населення. Якщо б суперники СРСР мобілізували свої збройні сили на такому ж рівні – на виході вони б отримали 64-мільйонну армію (sik!). (Китай – частка мобілізації 0,76%, Японія – 0,24%). Таким чином, наприкінці XX ст. СРСР ресурсну перевагу втратив.

Другий принцип – геопозиційна, окраїнна перевага. Московія на початках своєї історії розширювалася, маючи за спиною рідкозаселену північну лісову зону, а у XVI ст., захоплюючи Сибір, воювала з розрізненими, погано озброєними структурами. Після Другої світової війни імперія поширила свій вплив на захід за рахунок слабких серединних держав Східної Європи. І на цьому все скінчилося, бо далі Радянський Союз зіткнувся з монолітом романо-германських західних держав. У першій половині минулого століття Московська імперія захопила значні території слабкого Китаю, однак після об'єднання Китаю у 1949 році СРСР отримав колосального потенційного суперника на південному сході, та ще й з ядерною зброєю на додаток. Так СРСР з окраїнної держави перетворився в центральну із Китаєм, США і Японією з одного боку і Західною Європою – з другого. Йому довелось захищати кордони протяжністю 58 тис. км.

Третій принцип – фрагментація і розпад центральних (серединних) держав. Оскільки СРСР перетворився з окраїнної в серединну державу – неминуче вступав у дію третій принцип: центральні держави фрагментуються і розпадаються. Оскільки Радянський Союз утворився шляхом завоювання окремих етнічних груп і держав, то в ньому склалися сприятливі умови для такого розпаду. Нарешті, СРСР складався із 15 формально незалежних держав із власними органами управління. До моменту розпаду наявність цих незалежних де-юре суб'єктів практично нічого не значила, натомість, коли почався розпад Союзу, вони стали центром кристалізації нових суверенних держав. Коллінз підкреслював, що фрагментація не може розпочатися до воєнної чи політичної кризи, але, розпочавшись, продовжуватиметься по висхідній. Історичні факти свідчать, що процес розпаду великих імперій тривав двісті-триста років. Саме тому розпад Радянської імперії, за Р. Коллінзом, мав би тривати упродовж XXI і XXII віків.

Четвертий принцип – спрощення ситуації шляхом завоювання. Р. Коллінз трактує холодну війну, як крайнє спрощення геополітичної ситуації з фактичним розподілом сфер впливу між двома супердержавами. Світова ядерна війна була б, за Коллінзом, яскравою ілюстрацією цієї тези (showdown war), однак ще у 1980 році учений передбачав, що настане патова ситуація, за якої одна з держав остаточно вичерпає свої ресурси і фрагментується. Хід історії підтвердив цей прогноз вченого.

П'ятий принцип говорить про небезпеку надмірного розширення, що призводить до неможливості контролювати територію і до її вразливості. Проблема полягала ось у чому: занадто велике розширення (overextention) означало, що імперія була вимушена утримувати свої військові контингенти на великій віддалі від серцевинної території, що призводило до ресурсної напруги в тилу і, в кінцевому результаті, до державної дезінтеграції. Кажучи простіше, чим далі від серцевинної території, хартленду, розміщені військові контингенти держави-завойовника, тим більше зростають кошти на утримання цих військ. Саме лише транспортування амуніції, провіанту і живої сили потребує великих коштів, і основні витрати стосуються саме транспорту. Контроль над Східною Азією (В'єтнам, Лаос, Камбоджа) на Сході і військовий контингент в колишніх країнах-сателітах Східної Європи – на Заході, колосальні транспортні витрати і утримання військових баз на Кубі і в північній Африці, нарешті, військова авантюра в Афганістані – явно перевищили геополітичні можливості СРСР. Як наголошує Р. Коллінз, імперії, які досягли точки максимального розширення, тратять контроль над військовою організацією і політичним керівництвом протягом декількох років, що призводить до падіння режиму і роздроблення держави.

Ось що пише Р. Коллінз за 10 років до розпаду СРСР: "Падіння центральної влади Російської імперії є передумовою сильних етнічних сепаратистських рухів. Формальна машинерія для розчленування Радянського Союзу вже є. П'ятнадцять величезних, етнічно різних областей офіційно є автономними державами, які володіють місцевими урядами у ролі механізмів локального управління. В поточній практиці ця автономія має малий ефект, оскільки військові сили, грошова система і економічне планування контролюється органами центральної влади, а політичне управління здійснюється єдиною Комуністичною партією. Значимість існування структури автономних етнічних держав полягає в тому, що вона підтримує етнічну ідентичність у цих державах і забезпечує організаційний каркас, який дозволить з'явитись окремим державам, коли центральний уряд буде серйозно ослаблений".

Пізніше, коли у 1989 році розпався Варшавський договір, а в 1991 році – Радянський Союз, причому відбулося це практично за його сценарієм, вчений признався, що зовсім не чекав, що його прогнози збудуться так швидко.

Продовження. Початок на 1-й стор.

Продовження в наступному числі.

ЕКСПАНСІЯ

ЗУПИНИТИ МОСКОВСЬКОГО ХАМА!

Попса і блатняк як важливі елементи окупації

Сергій БАГРЯНИЙ

Вже вкотре повертаюся до наболілої теми принизливого становища української мови у телепросторі та радіоефірі, де всюди, крім новин, реклами та іноді спортивних передач, панує "понятний всєм язик". Втім, окрім мовного аспекту проблеми, є ще один, почасти більш небезпечний – це, власне, якість того, що нам пропонується, культурна цінність, якщо хочете, а також прихована мораль тої чи іншої кінострічки, пісні чи відеокліпу. А для тих, хто, будучи "затятим гуманістом", спробує заперечити, мовляв, повинен бути культурний обмін, сприйматиме мої слова за русофобію чи за якийсь, ще страшніший гріх, я спробую проаналізувати "культурну цінність" імпортованої з Росії музики.

Є в нас таке собі "Взрослоє радіо", більш відоме широкому загалу як радіо "Шансон". "Харошеє радіо", якщо вірити його редакторам. Що ж "харошего" пропонує нам воно? Як, на жаль, відомо більшості громадян, радіоефір "Шансону" складає "блатная ліріка", "вершиною" якої є до огиди знайома всім пісня Міхаїла Круга "Владімірскій централ". Взагалі-то "шансон" (з французької перекладається як "пісня") – це авторська пісня, зазвичай романс, що виконується під гітару. І ніякий "блатняк" до цього немає ніякого відношення. Як нормальна людина мусить реагувати на такі рядки з пісень, як "мой номєр – 245", "етапом із Твєрі жизнь размєняна", "і "пєро" за ето получай", "братва, нє стрєляйтє друг в друга" і т. п.?! Такі "пісеньки" мають подобатися лише злодіям, бандитам, зекам і, мабуть, владцям з кримінальним досвідом. На жаль, це радіо дуже вподобали водії таксомоторних авто, вони не соромляться вмикати його, й часто пасажири мусять слухати "блатняк", аж поки не доїдуть до своєї зупинки. Але ж у маршрутках їздять і діти! Проїхавши декілька разів маршруткою, "ваділа" якої надає перевагу "Шансону", дитина вдома спитає в батька: "що таке чіфір?" або "якщо вбивати погано, то чому той дядя співає про те, що убивця – "нормальний пацан"? А може, убивати насправді не так вже й погано?" І отак у значної частини сучасних дітей і підлітків формуються уявлення про те, що "по понятіям" жити правильно, а "нє по понятіям" – ні. Деякі місцеві органи вже забороняли водіям включати в своїх маршрутках радіо "Шансон", але це розпорядження не дало ефекту. В Україну "блатну лірику" завезено саме з Росії, хоча взагалі цей музичний напрямок започаткували одеські євреї, адже саме в середовищі знаменитої "одеської мафії" зародилися перші пісні про злочинний світ, яскравим прикладом яких є "Мурка". В Росії такі пісні знайшли свою публіку досить швидко, адже чого-чого, а зон на просторах "необ'ятної" вистачає, а серед зеків було чимало "адєсскіх", які підбирали до своїх пісень музику, основу якої часто складали "адєсскіє напєви". Шансон "розквітнув" у Росії в першій половині 90-х (разом із "розквітом" злочинності). Відтоді прізвища Міхаїла Круга, Каті Огоньок, Олександра Розенбаума, Гаріка Кричевського, Ігоря Слуцького, Міхаїла Шуфутинського, Люби Успенської, Івана Кучіна стали відомі широкому загалу. Більшість цих виконавців – євреї з України, переважно вихідці з Одеси (Кричевський – зі Львова). Між іншим, в їхніх піснях слова з "воровского жаргона" теж єврейського походження, наприклад "пацан", "хавать", "пахан", "хаза", "маліна", "шухер" прийшли до нас з мови ідиш, на якій переважно спілкувались одеські злодії (зокрема, "поц" і "хава", від яких походять слова "пацан" і "хавать", на ідиш є непристойними назвами статевих органів). Але хоч багато виконавців шансону не є росіянами за походженням, та чомусь саме в Росії вони найкраще прижилися (у Львові ж бо Кричевський не мав би ніякої популярності!), і тепер саме Росія експортує весь цей "блатняк" на наші терена. До речі, власником радіо "Шансон" в Україні є ніхто інший, як "сірий кардинал" часів "махрового кучмізму" Віктор Медведчук.

Тепер декілька слів про таке нібито "бєзобідноє" явище, як російська популярна музика, по-простому – "попса". Ні для кого не є секрет, що російська музична індустрія монополізована кланом Пугачової-Кіркорова, а будь-яка монополія несе значну шкоду для галузі, і російська музика не виняток. Цей клан є ініціатором проведення всіх отих "фабрік", що випускають кожного року по два десятки "напівфабрикатів", придатних виступати хіба що в сільських клубах чи кабаре (не позаздрив би і цим клубам!). В цілому, в естраді зараз панує таке явище, як "кіркоровщина", тобто суцільний плагіат, який скромно називають рімейками. Назва цього явища походить від прізвища його "хрещеного батька" Філіпа Кіркорова, за його ж власним зізнанням – "короля рімейків", а насправді – хама, що до того ж зухвало втручався у внутрішні справи України під час виборів-2004. На російській сцені панують боріси моісеєви усіх покроїв. Переважна більшість таких "артистів" і не приховують своєї сексуальної орієнтації, бо на це зараз мода в російському шоу-бізнесі. Тексти пісень таких "виконавців" і "виконавиць" є абсолютно бездумними і рясніють великою кількістю таких дурниць, що їх і метафорами назвати гидко: "попробуй мня-мня, попробуй джага-джага", "я шоколадний заяц, я ласковий мєрзавєц, о-о-о!", "і єйо ізумрудниє брові(!!!) колосяться под знаком луни", "мої батони, оні же – булкі прішлі с прогулкі" і т. ін. І от такі перли складають майже 50% часу в українському радіоефірі! Особливу ж відразу викликає похабна Вєрка Сєрдючка з її пиятицькими "частушкамі".

Чому ми, українці, мусимо слухать "джагу-джагу", "мусі-пусі", "голубая луна", "всьо будєт харашо", "владімірскій централ – вєтєр сєвєрний"!? Хіба чомусь людяному, моральному, гідному поваги можуть навчити ці пісні?! Вони лише допомагають зросійщувати нашу молодь і задають свою паскудну моду для української естради! Чому ми дозволяємо панувати у нас чужоземній, не притаманній нам та ще й низькопробній музичній культурі?! Невже незрозуміло, кому і для чого вигідно проводити таку політику?

Може, це перебільшення? Ксенофобія? Ні, це здоровий глузд! І шкода, що не завжди до нього ми дослухаємося, проте віримо тим, хто ставить за мету задурити нам голову різною "мусі-пусьой" і " джага-джагой"!

P. S. А "Владимирский централ" – це, насправді, збірник творів Зеновія Красівського, провідного діяча націоналістичного руху. І написав він її ще у 50-х роках XX ст.

ВІД АВТОРА

ПОВНИЙ "ҐАНДЖЮБАZZ"

Іван АНДРУСЯК, поет

Несподівано мене запросили виступити в Донецьку у... нічному клубі. За півтора десятиліття моєї письменницької, даруйте на слові, "кар'єри" виступати доводилося перед найрізноманітнішою публікою, від шкільної авдиторії до оперного театру, – але все ж мені завжди здавалося, що читати (наберусь нахабства означити так свої писання) інтелектуальну поезію у форматі відверто розважального закладу було б затією наперед провальною. Та й назва клубу – "Ґанджюбаzz" – схиляла до рефлексувань радше дивовижних, аніж адекватних. Одне слово, підстав для вагання було більше, ніж достатньо, і саме тому я... одразу погодився – бо люблю набувати нового досвіду, нехай і авантюрного. Тим паче, що моїми партнерами по виступу виявилися поет Сергій Пантюк і прозаїк Борис Гуменюк – хлопаки, з якими, так би мовити, можна й на амбразуру (запрошували ще поета Павла Вольвача, теж несогіршого чолов'ягу, але він, на жаль, не зміг).

Для згаданого клубу все це виявилося авантюрою не меншою. Українські поети? В Донецьку?! Та хто на них прийде?! Хто взагалі в Донецьку, крім якихось п'яти-шести філологів, чув про всіх оцих андрусяків-пантюків-гуменюків та іже з ними? І хто захоче в клубі не танцювати, слухати музику і вживати алкоголь, а знайомитися з поезією, та ще й платити за це (адже вхід у клуб платний, і винятку для поезії ніхто не робив)? Таких і подібних запитань чимало вислухав залюблений в українську поезію двадцятип'ятилітній донеччанин Станіслав Федорчук, який запропонував клубові цю авантюру і переконав-таки ризикнути.

Хоч як це парадоксально, ризик себе виправдав – у призначений час усі місця в клубі були зайняті, ба, й іще в проходах стояли люди. Причому дуже небагато з них прийшли конкретно "на Пантюка" чи "на Андрусяка" – наші книжки (навіть у Донецьку видані!) до тутешнього читача практично не потрапляють, так що дізнатися конкретно про кожного з нас тут і змоги особливої не було. Не кажучи вже про формат "Іншої літератури", яку безпосередньо представляв Борис Гуменюк і під егідою якої відбувався виступ. Узагалі, українські книжки тут можна знайти лише в одній-єдиній бібліотечній книгарні, і асортимент у ній не просто бідний, а здебільше попсово-бідолашний. Ні – вони прийшли не на конкретного поета, а на українську поезію як таку. І нам із Сергієм і Борисом усе, що залишалося, – це не розчарувати їх в українській поезії та (в Борисовому випадку) українській прозі. Ми, звичайно, старалися, як могли, – і, як мені здалося, не розчарували. Бо не лише "розлетілися" всі книжки, які ми привезли з собою, і не лише слухали нас більше ніж уважно, і не лише було чимало запитань, – але й адміністрація клубу, як розповів Станіслав Федорчук, сама відтак висловила зацікавлення в тому, щоб такі вечори проходили тут регулярно.

Висновки, одне слово, робіть самі. Я для себе зробив: справа зовсім не в нас, бо це лише воля випадку, що той же Станіслав виявився знайомий саме з нами, а не з будь-ким іншим із доброї сотні дієвих (чи, як каже один із моїх найулюбленіших українських поетів – донеччанин Олег Соловей, "притомних") українських письменників. Справа в тій величезній органічній зацікавленості до українського слова, яка нині практично не втолена в українському Сході, де живуть точнісінько такі ж українці, як і ми з вами, і мають точнісінько такі ж культурні потреби. Хіба лише влада там ідіотська, але вона тепер у всій Україні ідіотська, так що всі ми на рівних "пташиних" правах...

КРАЇНА МРІЙ

ВЕЧОРНИЦІ ЗІ СКРИПКОЮ

Яна ДОВГАНЬ

Другого лютого в культурному центрі Києво-Могилянської академії в рамках фестивалю "Країна мрій" відбулося диско-party в стилі етно, сиріч вечорниці. Величезна черга за квитками чудернацьки кружляла поміж колон, і в ній одразу ж привертало увагу розмаїття стилізованих українських костюмів. У народному строї всіх пропускали вільно, а хто не знав, куди йшов, мусив платити.

Програма заходу складалася, по суті, з трьох частин. Спочатку "розігрівав" публіку гурт "Очеретяний кіт", відтак лідер гурту "ВВ" Олег Скрипка спробував себе в ролі діджея (музика цілковито відповідала гаслу зібрання: "Стрибаймо високо і низько – танцюєм в стилі етно-диско!"), і, нарешті, на сцену вийшов фольклорний колектив "Чоботи з бугая" й заспівав та заграв автентичну музику, чим остаточно перетворив диско-party на українські вечорниці. І тут уже танцювали дорослі й діти.

На вечорниці прийшли цілі родини з малими дітьми, поважні пані та панове віком за 50, не кажучи вже про молодь, адже українська музика єднає націю краще від будь-яких "універсалів".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна